

z drevjem obraščen; tam gori proti zapadu pa za zelenim, tamnim logom kažejo svoje glave koroški hribje.

Še bolj pa od desne strani je pogled na levo neprilicljiv. Pod sternim bregom malega Kogel-a se dvigujejo ob podolgastem obrežji kakor orjaške stopnice, vendar ločene ena od druge, tri sterne skale; zadnja proti levi je nar višja in na las podobna bleški, le da na nje temenu namesti starega grada visoke jelke molijo ponosno svoje verbove proti nebu. Proti jugu naprej je pod sternim skalnatim homcom, in sem okoli proti tretjemu obrežju, kjer stojimo, zelen smrekov gaj, ki se stika z jezerom kakor bi iz njega se razrašal. — Pokojno se razprostira, straženo od imenovanih obrežij, tamno-zeleno jezero pred nami; vse je tiho—in ako kje, tū vlada rajski mir. Rekel bi skoraj človek, da tū bi bilo dobro večno živeti, pa — nismo še vse lepote tega skrivnosti polnega kraja vidili; stopimo toraj še ene korake naprej.

Proti levi nas pelje pot skoz goščavo, se vendar kmali okrene tje okoli jezera na desno in gré po skalnatem klancu vedno višje in višje. Kakor zerkalo se nam sveti skoz drevje jezero v podnožji; kmali se vendar znajdemo na verhu skalnatega homca, kjer se pot med goščavo in pečine zgubi. Le ene korake stopamo naprej, — zagrinjalo doline se nam zopet vnovič odgerne in kakor okamnjeni stermeja obstanemo. Nar veličastniše gledišče narave se nam tū odpre in zastonj bi bila beseda nar zgovornišega jezika to natanko povedati,

— le žive barve kakega umetnega malarja bi nam zamogle nekoliko priobčiti, kar se tū očem popotnika kaže in razširja.

(Dalje sledí.)

Novičar iz raznih krajev.

Z nasadbo sadnih dreves ob velikih cesarskih cestah bojo letos na Marskem začeli. C. k. deželsko staviteljsko vodstvo je že razpisalo, da potrebuje 5000 do 6000 dreves; kdor cepljenih sadnih dreves ondi kaj ima, naj se oglasi z njimi. — C. k. ministerstvo notrajnih oprav je dalo staro prepoved vnovič oklicati, da nobeden cesarskih žebčarjev za spušanje kobil h cesarskim žebcom nikakoršnega darila ne smé jemati, ne v dnarji, ne v živežu, ne za pijačo ali kar bodi. — C. k. ministerstvo dnarstva je sklenilo, da službe gojzdnarskih fantov (Forstjungen) se imajo prideržavati za izslužene vojake in med temi se oddajati posebno takim, ki so po dotični komisii bili za tako službo pripravní spoznani. — Da bojo vozove na železnicah pozimi kurili, se je že večkrat govorilo; sedaj se za gotovo sliši, da le vozovi 1. klasa bojo vselej od mesca septembra do mesca majnika greli s plehastimi, 3 čevlje dolzimi in s kropom napolnjenimi flaškami, ktere bojo zavite v volnato odejo; med dva sedála bojo položili eno flaško in flaške vsako četerto uro z novimi nadomestovali. — Po višji c. k. razsodbi so brez dovoljenja dotične c. k. gosposke prepovedane vse vodne stavbe, in nič ne velja potem dokazovati, da stavba (zidarija) nikomur ne škoduje. Sosed, ki se po taki napravi odškodovanega misli, ima pravico terjati, da se podère in naredí vse kakor je pred bilo, in potem še le se zamore pravda začeti. — Poslednji časniki so še vsi polni novíc, ktere zadevajo rojstvo mladega Napoleona. Kar se tiče sv. kersta v potrebi, se je dalje zvedilo, da po maši so varuške (Gouvernanten) prinesle dete cesarju, ki ga je z blagoslovljeno vodo poskropil in ga potem škofu Nansiskemu izročil. Ob strežbi fajmoštra Št. Germainskega je vzal škof zlato skledico s kerstno vodo in jo po navadnem obredu vlil na glavo keršenca. Spomnili smo gori varuški; povemo tedaj, da mladi princ ima 3 varuške in 3 dojice (ame), kterih perva vleče vsak mesec 1500 frankov (600 gold.) Povedali smo tudi unikrat, da cesar in cesarica bota boter in botra vsem ta dan na Francozkem rojenim zakonskim otrokom; danes povemo, da botrinja bo sila velika, ker na vsem Francozkem se vsaki dan okoli 2700 otrok rodi; ako se odšteje 25 odstotkov nezakonskih,

bota cesar in cesarica blizo 2000 otrokom boter in botra. Vse je cesarju na rojstni dan mladega Napoleončka po volji šlo, le to ne, da kurzi na pariški borsi so nekoliko padli, namesto, da bi bili, kakor se je pričakovalo, poskočili. Dnarničarji so svojoglavniki! Tudi ni bilo ravno veselo za cesarja, da nekteri angležki časniki so ob dnevih vesoljnega veselja prerajtovali, da je več ko 200 let preteklo, da na Francozkem ni noben sin nobenega vladarja se vsedel na tron po svojem očetu. — Vsaki dan se pričakuje sklep mirú. Angležki časniki, ker sedaj ne morejo več tajiti, da bo mir, ne tajé tudi, da ga niso pričakovali, in mermrajo, da se je Rusom preveč dovolilo. Francozka vlada in pa rusovska pa se ste tako sprijaznile, da se za gotovo pripoveduje, da je rusovski car Aleksander obljubil Napoleonu, da ga bo obiskal še pred svojim kronanjem v Parizu, Napoleon pa bo tudi ob kronanji ali kmali potem v Petrograd šel. Čudno je — se piše iz Rusovskega — da pri nas kakor na Angležkem še niso nehale priprave za vojsko in da se posebno še vojno ladovje pomnožuje. — Velikost mesta Londona se lahko spozná iz tega, kar vsako leto povzije, na priliko: 277.000 volov, 30.000 telet, 1 mil. 480.000 kostrunov in 34.000 prešičev. — Letos pričakujejo zvezdoznanci repate zvezde (komet), ki ima ime po cesarju Karlu V., zato ker je ta komet slovečega cesarja pripravil, da se je odpovedal vladarstvu in se podal v samostan sv. Justa v Estramaduri na Španjskem. Že leta 1848 so te repátice pričakovali, pa je ni bilo; letos, mislijo, se bo prikazala.

Studencu.

O Stvarnik! tici daš perute,
Da v zrake, kamor će, se dviga;
In ribi v reki daš plavute,
Da kakor blisk po vodi šviga.

Ko bi bile mi krila dane,
Preletel bi zraka višave,
Priletel bi nad kraje znane,
Tje gori med snežnikov glave;

Bi doli spustil se v dolino
Na brežič tvoj, studenec hladni!
Bi sédel na sterne pečino,
Al legel spod na cvet pomladni.

Pod temnim logom slap se peni,
Prenehoma vodo sreberno
Razliva tū čez mah zeleni,
In tam čez votlo skalo černo;

Nad njim objemajo se veje
Obstranskih verb in verbic belih,
Da kaj prijazne so odeje
Gnjezdicev milih tic veselih.

Skoz veje sonce se ne vkrade,
Puhté iz slapa ven hladila;
Uči tū peti tica mlade.
In tū je Vila mene učila.

Sem nekđaj dnove pač prekratke
Zahajal semkaj k hladnem viru,
Nedolžne misleč sanje sladke,
Jih prepevaje v ljubem miru.

Tud' zdaj me sprejmi, vir preblagi!
Pod svoje ute posvečene,
Da tū na Vile svetem pragi
Iz serca pesmi duh zažene!

Janko Mir.

Pogovori vredništva.

Gosp. F. J. iz lošk. dol. „Pesnica se smé govoriti“ — to je gotovo, al vredništvu, ki je odgovorno za spise v „Novicah“, se mora govornik resnice tudi razodeti: kdo da je. Če ga vredništvo ne vé, kaj nek bo, od nasprotne strani prijeto, na to govorilo? Z odgovorom: „Ongav — nam je to pisal“ — se ne more izgovarjati. Ponavljamo tedaj prošnjo že večkrat izgovorjeno: naj se vsak pisatelj imenuje saj vredništvu, če tudi noče imenovan biti občinstvu. Vredništvo ohranjuje pisateljevo ime za-se in ga, ako želí, nikomur ne pové; vediti ga pa mora, da nikjer po temí ne tapa. Če si pisatelj ne upa razodéti svojega imena skrivej vredništvu, kako more terjati, da bi vredništvo, kteremu okoljsine dostikrat niso celó nič znane, pred vsim svetom odgovornost prevzelo za brezimni spis!